

Ангел Каралийчев

Вълкът и неговите жертви

Влязла овцата в една кръчма и като обърнала очите си, рекла на кръчмарина:

– Дай ми една паница вино!

Кръчмаринът наточил тригодишно вино. Вдигнала овцата паницата, изпила виното и си поръчала пак:

– Още една паница!

– Защо пиеш толкова много? – попитал я старият кръчмарин.

– Тежко ми е на душата – отвърнала овцата.

– Какво има?

– Нощес вълкът се вмъкнал в кошарата и изял баща ми – стария овен. Няма го вече виторогия ми баща. Само звънецът му остана.

– Пий тогава, ще ти олекне – посъветвал кръчмаринът овцата. Дял ден пила овцата и като се натаралянкала, излязла навън и почнала да блее с пресипнал глас.

– Защо блееш? – попитала я козата.

– Пияна съм.

– Недей пи много, защото не е хубаво.

– Как да не пия – отговорила овцата, – мъка ме дави, нощес вълкът изяде добрия ми баща.

– Ами къде отиваш сега?

– В гората.

– Какво ще правиш там?

– Ще се боря с вълка. Ако го надвия, ще му смъкна кожата от гърба и ще я дам на цигуларите да си направят тъпан. Тъпанът ще тумка, пък аз ще играя хоро.

Очите на овцата светели от гняв.

– Да дойда и аз, моите рога са остри! – рекла козата.

– Не ми трябваш – отвърнала овцата, – аз сама ще се разправя с вълка.

Излязла пияната овца от село, поела към гората. Срећнала овчарското куче.

– Нека дойда и аз с тебе – помолило се кучето. – Лятос вълкът изяде двамата ми братя. Аз му имам зъб. Додето се бориш с него, аз ще се хвърля на гърба му и ще го захая за гърлото.

– Гледай си работата – казала овцата, – моят гняв е толкова голям, че с един удар ще го поваля на земята!

Отишла овцата сама да се бори с вълка и той я одрънkal.

Отишла подире й козата, за да отмъсти за другарката си, и вълкът закусил с козе месо.

Дигнало се овчарското куче, навлязло в гората да дири вълка и да го пита защо е изял братята му, но вече не се върнало.

А вълкът се разхождал из гората, гледал към селото, което димяло, в снега, и си думал:

– Дано не се сетят някога да излязат срещу мене всичките овце, всичките рогати кози и всичките зъбати овчарски кучета тогава гората ще ми стане тясна!

КРАЙ

© Ангел Каралийчев

Сканиране, разпознаване и редакция: unicode, 2007

Публикация:

Ангел Каралийчев
Български народни приказки
Издаелство „Народна младеж“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3542>]